

прѣстолъ. Казвамъ: това е гласъ на метежъ, който иде отъ града. Много отъ съврѣменнитѣ учени и философи сж хора на физическия животъ, хора на стомаха. Какво казватъ религиознитѣ?— Братство, братство, но сиренето трѣбва да се купува съ пари. Така е, паритѣ сж нужни въ живота, нищо не се дава даромъ, но въ свѣта трѣбва да сжществува правилна обмѣна.

Христосъ казва: „Даромъ сте приели, даромъ давайте!“ Това се отнася до благата, които идатъ отъ Бога, но по отношение благата на хората, трѣбва да сжществува правилна обмѣна. Има хора, които обичатъ само да взиматъ, а нищо не даватъ. Ние наричаме тия хора „щерни“. Въ този случай, имаме два вида хора: щерни и извори. Ако нѣкой човѣкъ е щерна, въ него ще се налѣе извѣстно количество вода, която слѣдъ врѣме ще се излѣе и ще трѣбва отново да се пълни. Остане ли тази вода за по-дълго врѣме въ него, тя ще се развали. Ако пъкъ нѣкой човѣкъ е изворъ, той постоянно ще тече, и водата въ него винаги прѣсна ще бжде. Какво щастие, какъвъ животъ иматъ тия хора, които мязатъ на щерни? Тѣ се осигуряватъ, пълнятъ щернитѣ си съ вода, но до кога ще трае това осигуряване? Утрѣ заминатъ за другия свѣтъ и виждатъ, че никаква осигуровка не може да ги спаси. По този начинъ всѣки човѣкъ ще бжде повиканъ за другия свѣтъ и ще разбере, че съ своята философия не е придобилъ нищо.

Единъ день българскиятъ царъ попада между простото население нѣйдѣ изъ България, и една бабичка се приближава къмъ него и започва да се оплаква отъ положението си: „Синко, много бѣдствуваме, рискуваме да умремъ отъ лишения и сиромашия.“ — Нищо, бабо, ще се оправи работата, не се безпокой! — Ама ще измремъ отъ гладъ. Питамъ: за що е този страхъ отъ смъртъта? Какво лошо има въ това, че ще умремъ? Въпросътъ не седи въ това, че ще умремъ, но да умремъ като